

sig med bortforklaringer og halve sandheder. Statsministeren prøvede på den mest urimelige facon at give indtryk af, at den tidligere borgerlig-liberale regering skulle være mindre kritisk over for det iranske præstediktatur end den nuværende regering.

Det er korrekt, at der dengang blev brugt udtrykket det stille diplomati, men det var sandelig ikke udtryk for, at der blev talt med mindre bogstaver, eller at kritikken af det iranske præstestyre var svagere, tværtimod. Den daværende regering, den daværende udenrigsminister, holdt op til flere stærkt larmende og kritiske taler i FN med kraftig, sønderlemmende, kritik af det iranske præstediktatur.

Men hvad der i den her sammenhæng er næsten endnu vigtigere: Den daværende regering handlede også. Den daværende regering sørgede faktisk for, at Salman Rushdie kunne komme til Danmark. Salman Rushdie havde fået en privat invitation til at besøge Danmark.

Den daværende regering sørgede for, at de tilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger blev truffet, så Salman Rushdie kunne komme til København, i modsætning til den nuværende regering, der oprindeligt traf en beslutning om at aflyse Salman Rushdies ikke private, men officielle besøg i forbindelse med en prisoverrækkelse.

Den reelle forskel er, at den daværende regering sørgede for, at Salman Rushdie kunne komme til København, og det skete oven i købet på et tidspunkt, hvor det mig bekendt var første gang, at et land på den måde åbnede sig for Salman Rushdie. Man kan sige, at Danmark brød isen, og siden er Salman Rushdies bevægelsesfrihed blevet stadig større. Det kan vi glæde os over, og det glæder vi os meget over, men det var i høj grad den daværende regering, som handlede, og som sørgede for, at Salman Rushdie kunne komme til landet.

Dengang var den almindelige opfattelse ikke bare i Danmark, men også i alle andre lande, der var kritiske over for Iran, at måden at opnå fremskridt på var det, der blev kaldt det stille diplomati. Dengang havde et officielt møde med repræsentanter for regeringen været en fuldstændig tom demonstration, ja, jeg tør næsten sige, at det ville have svaret til i dag at køre med cykelhjelm.

Det væsentlige var, at Salman Rushdie kom, og at den daværende regering sørgede for, at en tilstrækkelig sikkerhedsstyrke var til stede, så Salman Rushdie kunne besøge landet.

På grund af den klodsede måde, regeringen har håndteret hele denne sag på, har Danmarks internationale anseelse lidt skade. Der er i udlandet skabt tvivl om, hvad Danmarks Iranpolitik egentlig er, og derfor er vi enige i, at der kan være behov for, at det danske Folketing udtrykker sig om Iranpolitikken og fastslår en række væsentlige principper for dansk Iranpolitik.

Der er af hr. Torben Lund fremsat et forslag til motiveret dagsorden, som indeholder en række markeringer af væsentlige synspunkter i en dansk Iranpolitik:

Vi skal insistere på, at de iranske ledere efterlever folkeretten og drager alle konsekvenser heraf. Det går Venstre ind for, og det gik den tidligere regering også ind for.

Den aktive linje i internationale fora skal videreføres med det sigte at fastholde det iranske styre på kravet om overholdelse af menneskerettigheder og udvikling af demokrati. Det støtter vi, det står vi stadig væk for, og det gjorde allerede den tidligere regering.

Hr. Torben Lund foreslår, at Folketinget skal sige, at vi fastholder, at menneskerettigheder går forud for eksportinteresser; allerede den tidligere regering fastslog det, og det fastholder vi stadig væk.

Vi er også enige i, og at der skal føres en dialog med grupperinger, der arbejder for demokrati og respekt for menneskerettigheder i Iran.

Den foreslåede dagsorden er udtryk for en videreførelse og en fastholdelse af en række principper i Iranpolitikken, som Venstre helt støtter, og derfor kan vi også stemme for dette dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Kender hykleriet og skamløsheden dog slet ingen grænser? Nu skulle dette, at man denne gang har måttet iværksætte nogle sikkerhedsmæssige foranstaltninger, udlægges, som om vi ikke ville møde Salman Rushdie.

Vi skulle møde hr. Rushdie med stålfasthed og beslutsomhed. I 1992 ville man end ikke tale med ham; man ville ikke engang mødes med ham.

Vi skulle have givet præstestyret en sejr. Var det en større sejr, end da hr. Uffe Ellemann-Jensen vejede ulemper og fordele ved at møde hr. Rushdie op mod hinanden, og resultatet blev, at det ville man ikke?